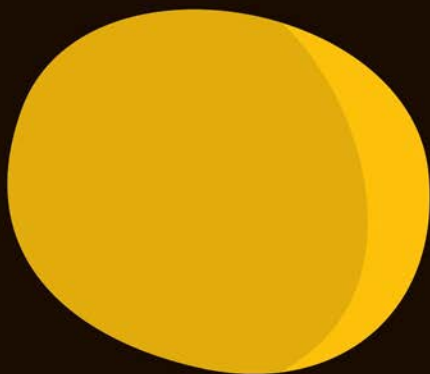

**Mariana
Enriquez**

**SVOJ PODIEL
NOCI NIEŠŤ**

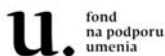
PREKLAD EVA PALKOVIČOVÁ

Mariana Enriquez

Svoj podiel noci niešť

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Mariana Enriquez
NUESTRA PARTE DE NOCHE
© Mariana Enriquez 2019

TRANSLATION © Eva Palkovičová 2022
COPYEDITING Katarína Jusková, Martina Kubealaková
COVER & ILLUSTRATION © Barbora Šajgalíková
SLOVAK EDITION © Inaque 2022
ISBN 978-80-8207-149-1
ISBN E-BOOK 978-80-8207-150-7

Mariana Enriquez
Svoj podiel noci niest'

INAQUE

Who is the bird who walks always beside you?
T. S. ELIOT: *The Wasteland*

**PAZÚRY ŽIVÉHO BOHA
JANUÁR 1981**

Myslím si, že strácame nesmrteľnosť, lebo odolnosť voči smrti nepokročila; jej zvyšovanie trvá na prvotnej elementárnej myšlienke: zachovať živé celé telo. Mali by sme skúsiť zachovať to, čo zaujíma vedomie.

ADOLFO BIOY CASARES: *Morelov vynález*

I cried ,Come out of the shadow, king of the nails of gold!"

W. B. YEATS: *The Walderings of Oisín*

Koľko len bolo svetla v to ráno a obloha čistá, sem-tam biela škvrna na jemnom azúre, podobná skôr dymovej šmuhe ako oblaku. Už dosť meškal a bol najvyšší čas na odchod, lebo dnešný horúci deň sa bude určite podobať na zajtrajší: ak začne pršať a od rieky sa privalí vlhký vzduch, Buenos Aires zmalátnie a on už nenájde silu opustiť mesto.

Juan nasucho prehltol tabletku proti bolesti hlavy, hoci zatiaľ nič necítil, a vošiel do izby zobudiť syna, ktorý spal len pod plachtou. Ideme, jemne ním zatriasol. Chlapec sa okamžite zobudil. Majú aj iné deti taký ľahký spánok, sú také ostrážité? Opláchni si tvár, povedal a opatrne mu vytrel z očí karpiny. Nemali čas na raňajky, najedia sa po ceste. Vzal dve tašky, ktoré už stáli nachystané, chvíľu ešte váhal nad niekoľkými knihami a napokon pridal ďalšie dve. Na stole ležali dve letenky: zatiaľ má na výber. Môže si ľahnúť a niekoľko dní počkať na určený dátum letu. Aby nepodľahol ľahšiemu riešeniu, letenky roztrhal a hodil do smetí. Šija sa mu potila pod dlhými vlasmi: na slnku sa nebude dať vydržať. Na strihanie už neostával čas, ale otvoril kuchynské zásuvky a začal hľadať nožnice. Keď ich našiel, vložil ich do plastovej škatule, kde mal aj lieky, tlakomer, striekačku a niekoľko obväzov, základnú prvú pomoc pri cestovaní. A nôž ostrý ako britva a vrecko plné popola, ktorý sa chystal konečne použiť. Vzal aj kyslíkový prístroj, bude ho potrebovať. V aute bolo sviežo, koženka cez noc nepohltila veľa tepla. Na predné sedadlo položil prenosnú chladničku plnú ľadu a dve sifónové fľaše s čerstvou sódou. Syn bude musieť sedieť vzadu, hoci by ho mal radšej vedľa seba; bolo to však zakázané a nesmel riskovať neprijemnosti s políciou alebo vojakmi, ktorí hliadkovali ozbrojení v blízkosti ciest. Muž, čo cestuje sám, navyše s malým chlapcom, by mohol vyzeráť podozrivo. Tresty

boli nepredvídateľné a Juan sa chcel vyhnúť akémukoľvek incidentu.

Gaspar, zvolal, ale nie veľmi nahlas. Keď sa nedočkal odpovede, vrátil sa do domu. Chlapec si zaväzoval šnúrky na tenisákach.

– Riadne si to zamotal, – utrúsil a zohol sa, aby mu pomohol. Syn plakal, no utešovať ho nemohol. Gasparovi bolo smutno za mamou, ktorá zvládla takéto veci úplne hravo: strihala mu nechty, prišívala gombíky, umývala ho za ušami a medzi prstami na nohách, pýtala sa, či sa bol pred odchodom vycikať, učila ho, ako si čo najrýchlejšie zaviazať šnúrky na topánkach. Aj jemu chýbala, ale v to ráno sa nechcel poddať ľútosti spolu so synom. Máš všetko, čo potrebuješ? spýtal sa ho. Nebudeme sa po nič vracieť, tak bacha!

Už dávno nešoféroval tolko kilometrov. Rosario ustavične naliehala, že si má sadnúť za volant aspoň raz za týždeň, aby nevyšiel z cviku. Juanovi bolo auto malé, tak ako mu bolo malé skoro všetko: nohavice krátke, košeľe úzke, stoličky nepohodlné. Skontroloval, či má mapu, ktorú vydal Automobilový klub, a naštartoval.

– Som hladný, – ozval sa Gaspar.

– Ja takisto, zastavíme sa na nejakom super mieste a dáme si raňajky. O chvíľu sme tam, súhlasíš?

– Keď mám prázdne brucho, začnem vracieť.

– Mňa zasa bolí hlava, ak sa nenajem. Vydrž, čochvíľa tam budeme. A pozerať sa len pred seba, inak ti môže prísť zle od žalúdka.

Sám sa cítil oveľa horšie, ako si chcel priznať. V prstoch na rukách cítil mravčenie, srdce mu v hrudi nepravidelne búchalo. Nasadil si tmavé okuliare a poprosil Gaspara, aby mu povedal, akú rozprávku si čítal na dobrú noc. Na šesťročného chlapca vedel veľmi dobre čítať.

– Nepamätám sa.

– Stavím sa, že sa pamätáš. Ja mám takisto náladu pod psa. Skúsime to obidvaja nejako prekonať alebo sa budeme celú cestu tváriť ako zdutá riť?

Gaspar vyprskol smiechom, keď otec vyslovil „riť“. Potom mu začal rozprávať o kráľovnej pralesa, ktorá sa prechádzala medzi stromami, pritom si vyspevovala a všetci ju radi počúvali. Keď jedného dňa prišli vojaci, prestala spievať a stala sa z nej bojovníčka. Zajali ju, strávila jednu noc vo väzení a podarilo sa jej odtiaľ ujsť, ale musela pri tom zabiť strážcu, čo na ňu dával pozor. A keďže nikto neveril, že má dosť sily, aby ho zabila, lebo bola tenká ako prútik, obvinili ju, že je čarodejnica, priviazali ju k stromu a ten zapálili. Namiesto tela tam však ráno našli červený kvet.

- Strom s červenými kvetmi.
- Presne, strom.
- Páčil sa ti ten príbeh?
- Čo ja viem, dosť mi nahnal strach.
- Ten strom sa volá ceiba. Tu ich veľa nerastie, ale ak nejaký uvidím, ukážem ti ho. Pri dome starých rodičov je ich plno.

V spätnom zrkadielku videl, že Gaspar zvrátil obočie.

- Ako ich môže byť plno?
- Je to legenda, už som ti raz vysvetľoval, čo je legenda.
- Takže to dievča neexistuje?
- Volala sa Anahí. A možno existovala, ale príbeh s kvetmi si ľudia rozprávajú, aby sa na ňu nezabudlo, nie preto, že sa stal naozaj.

- Tak stalo sa to naozaj alebo nie?

- Oboje, stalo aj nestalo.

Rád sledoval, ako sa Gaspar tvári, vážne, občas nadurde-
ne, ako si hryzie pery a otvára a zatvára dľaň.

- Dnes ešte upalujú čarodejnice?

- Nie, dnes už nie. No dnes už veľa čarodejníc nenájdeš.

V januárové nedeľné ráno bola premávka smerom z mesta plynulá. Vysoké budovy mu zostali za chrbtom, skôr ako predpokladal. Aj nízke domy a chatrče s plechovými strechami v okrajových štvrtiach. Zrazu sa objavili stromy a voľný priestor. Gaspar už spal a Juanovi pieklo slnko na ruku ako normálnemu otcovi, ktorý chce stráviť víkend v klube a na

prechádzkach. Nebol však normálny otec a ľudia to občas zistili, keď sa mu zahľadeli do očí a chvíľu sa s ním zhovárali, nevedno ako si uvedomili nebezpečenstvo: nevedel zatajiť, kto je, čosi také sa nedalo utajiť, aspoň nie nadticho.

Zaparkoval pred barom, čo ponúkal obložené bagety a pečivo z lístkového cesta. Dáme si raňajky, povedal Gasparovi, ktorý sa okamžite zobudil a pretrel si oči, modré a veľké, posadené trochu od seba.

Žena, ktorá utierala stoly, vyzerala ako typická majiteľka podniku, klebetná a urečnená. Keď sa usadili čo najďalej od okna, blízko chladničky, uprela na nich zvedavý pohľad. Chlapec s malým autíčkom v ruke a otec, čo má dva metre a dlhé svetlé vlasy po pleciah. Prešla handrou po stole a zapísala si objednávku do notesa, akoby mala v bare plno. Gaspar chcel bagetu a croissanty s karamelovou plnkou. Juan si vypýtal pohár vody a sendvič so syrom. Zložil si tmavé okuliare a otvoril noviny, čo ležali na stole, hoci vedel, že dôležité informácie sa v tlači neuvěřujú. Neboli v nich správy o tajných väznicoch, krvavých nočných zrážkach, únosoch ani o ukradnutých deťoch. Zato všade samé futbalové Mundialito, ktoré sa práve konalo v Uruguaji a bolo mu úplne ukradnuté. Predstierať, že je normálny, bolo občas ťažké, najmä ak sa nevedel sústrediť, keď bol nenapraviteľne smutný a ustarostený ako teraz. Minulú noc sa opäť pokúsil nadviazať spojenie s Rosario. Márne. Nikde ju nemohol nájsť, nevedel ju zachytiť, odišla spôsobom, ktorému nerozumel a s ktorým sa doteraz nezmieril.

– Je mi teplo, – ozval sa Gaspar.

Chlapec sa potil, vlasy mal zlepené, líca rozpalené. Juan mu položil ruku na chrbát. Tričko mal premočené skrz-naskrz.

– Počkaj ma tu, – povedal a šiel do auta pohľadať suché. Potom vzal syna na vecko, strčil mu hlavu pod vodu, poutieral ho a natiahol mu tričko, čo trochu páchlo benzínom.

Keď sa vrátili, na stole ich čakali raňajky a pri ňom majiteľka; Juan ju požiadal o ďalší pohár vody pre Gaspara.

– Máme tu aj úžasný kemping, keby ste sa chceli počlapkať v rieke.

– Vďaka, nemáme čas, – utrúsil Juan v úsilí pôsobiť ústretovo. Rozopol si niekoľko gombíkov na košeli.

– Cestujete sami? Ten drobec má teda očiská! Ako sa voláš?

Juan mal sto chutí povedať synak, neodpovedaj, najedzme sa, kým ju raz a navždy neumlčím, ale Gaspar už vyslovil svoje meno a žena, rozbehnutá, pokračovala pokryteckým, maznavým hlasom:

– A kde máte maminu?

Chlapcova bolesť otriasla celým Juanovým telom. Bola hlboká a nemá; bola surová a vyvolávala závrat. Musel sa pevne chytiť stola a vyvinúť veľké úsilie, aby sa odpútal od syna a jeho bolesti. Gaspar nevládal odpovedať, pozeral naňho a prosil o pomoc. Zjedol sotva polovicu croissantu. Musí ho naučiť, aby sa takto neviazal, ani naňho, ani na nikoho iného.

– Pani, – Juan sa snažil zachovať pokoj, ale znelo to výhražne. – Čo vás to zaujíma, doriti?

– Chcela som len nadviazať rozhovor, nič viac, – vyjachtala urazene.

– No výborne! Madam je našťvaná, lebo prišla o svoj hlúpy rozhovor, a my musíme trpieť vašu drzosť, vy bezcitná stará striga. Chcete to vedieť? Žena mi zomrela pred tromi mesiacmi, zrazil ju autobus a dva bloky ju vliekol so sebou.

– To je mi ľúto.

– Nie! Nie je vám to ľúto, lebo ste ju nepoznali a nepoznáte ani nás dvoch.

Žena chcela ešte čosi povedať, ale radšej odbehla so slzami na krajíčku. Gaspar z neho nespúšťal zrak, no oči mal suché. Vyzeral len trochu vystrašený.

– Nič sa nestalo. Pekne dojedz.

Juan si odhryzol zo syrového sendviča; nebol hladný, ale nechcel brať lieky na prázdny žalúdok. Žena sa vrátila s ospravedlňujúcim výrazom, plecía sklúčene ovisnuté. Pri-

niesla im dva poháre pomarančovej šťavy. Na účet podniku, povedala, a nehnevajte sa. Ani vo sne by mi nenapadla taká tragédia. Gaspar sa hral s červeným autíčkom zo zbierky, bol to nový model, na ktorom sa otvárali dvere aj kufor, dostal ho ako darček od strýka Luisa z Brazílie. Juan posúril Gaspara, nech rýchlo doje bagetu, vstal a šiel k pultu zaplatiť. Žena sa ustavične ospravedlňovala a Juanovi došla trpezlivosť. Keď natrčila ruku a chcela od neho vziať peniaze, chytil ju za zápästie. Mal sto chutí poslať jej nejaký symbol, ktorý ju privedie o rozum, nasadí jej do hlavy myšlienku stiahnuť vnukovi kožu z nôh alebo udusiť vlastného psa na šťave. Ovládol sa. Načo zbytočne plytvať energiou. Snaha udržať výlet so synom v tajnosti ho na smrť vyčerpala a na následky by nemusel dlho čakať. Radšej nechal ženu tak.

Gaspar ho už čakal vo dverách: nasadil si otcove tmavé okuliare. Keď mu ich chcel vziať, chlapec pred ním so smiechom utiekol. Juan ho dobehol až pri aute a zdvihol ho do vzduchu: Gaspar bol ľahký a vytiahnutý, no taký vysoký ako on nebude. Rozhodol sa, že pohladajú nejaké pekné miesto, naobedia sa a až potom vyrazia do Entre Ríos.

Bol to náročný deň, hoci všetko prebehlo úplne normálne: slabá premávka, vynikajúci obed v grilbare pri ceste a siesta na brehu pod korunami stromov, vo sviežom vánku od rieky. Aj majiteľ grilu sa s nimi pustil do reči, trochu vyzvedal, no keďže sa ho nevypytoval na ženu, Juan s ním pri pohárikú vína prehodil pár slov. Po sieste aj neskôr po ceste do Esquiny sa necítil dobre; horúčava bola na nevydržanie. No až teraz, keď si objednával izbu a usiloval sa vysvetliť recepčnému, že potrebuje jednu manželskú posteľ pre seba a jednu normálnu pre syna a že mu nezáleží na cene, uvedomil si, že asi bude potrebovať pomoc. Zaplatil vopred a nenamietal, že mu niekto vynesie batožinu hore schodmi. V izbe pustil televízor, aby zabavil Gaspara, a vystrel sa na posteli. Vedel zhodnotiť svoj momentálny stav: arytmia sa mu vymkla spod kontroly, počul siplavý dych, vyvolaný námahou a od-

porom zmätených srdcových chlopní, cítil bolesť v hrudníku, ťažko sa mu dýchalo.

– Gaspar, podaj mi tašku, – požiadal syna.

Vybral tlakomer a zistil, že tlak má nízky, fajn. Lahol si krížom cez posteľ, iba tak mu nohy neviseli vo vzduchu, a skôr než užil tabletky a pokúsil sa zdriemnuť si, v ideálnom prípade zaspať, vytrhol z notesa, ktorý hotel položil hosťom na nočný stolík, čistú stránku a ceruzkou (s logom „Hotel Panambí – Esquina“) naň napísal číslo.

– Kamoško, teraz dávaj pozor. Ak sa neprebudím, zavolaš na toto číslo.

Gaspar naňho vyvalil oči a zavzlykal.

– Neplač. To len pre prípad, že by som sa neprebudil, nič iné, lebo ja sa určite zobudím, okej?

Pocítil, že mu poskočilo srdce, akoby riadiacou pákou zaradilo vyššiu rýchlosť. Podarí sa mu zaspať? Priložil si prsty ku krku. Stosedemdesiat, možno viac. Nikdy sa mu nechcelo tak veľmi zomrieť ako teraz, v izbe provinčného hotela, a nikdy sa tak veľmi nebál nechať syna samého.

– Je to číslo strýka Luisa. Musíš vytočiť deviatku, naskočí signál, a vtedy vykrútiš strýkovo číslo. Ak sa neprebudím, potras ma. A ak sa ani potom neprebudím, zavolaš mu. Najprv jemu, potom dolu pánovi na recepcii, rozumieš?

Gaspar povedal, že rozumie, a s číslom v zovretej dlani si lahol vedľa neho, blízko, ale dosť ďaleko, aby ho nerušil.

Juan sa zobudil mokrý ako myš, ale bezpochyby sa mu uľavilo. Vonku bola tma, no miestnosť osvetľoval tlmený svit: Gaspar si zapol nočnú lampu a čítal. Juan sa ani nepohol, len ho pozoroval: chlapec si vybral z tašky knihu a ležal, papierik s číslom telefónu mal pripravený vedľa seba na poduške. Gaspar, oslovil ho a chlapec hneď zareagoval, odložil knihu, štvornožky priliezol k nemu a spýtal sa ho, či je v poriadku; ako dospelý, ako sa ho toľkokrát pýtali dospelí, ktorí sa starali o jeho zdravie. Juan sa posadil a chvíľu otáľal s odpoveďou. Srdce sa mu vrátilo do normálneho rytmu, alebo do rytmu,

ktorý považoval za relatívne normálny. Nebol rozrušený, nekrútila sa mu hlava. Som v poriadku, pravdaže, povedal, posadil si syna na kolená, objal ho a pohladil po tmavých vlasoch.

– Koľko je hodín?

Gaspar ukázal prstom na hodinky.

– Už poznáš číslice, povedz mi to sám.

– Pol jednej.

V tejto diere asi nebude otvorené nič, kde by sa dalo uprostred noci navčerať. Mohol, pravdaže, zísť pešo do centra, vojsť do nejakého obchodu alebo zatvorenej reštaurácie a vziať si, na čo by dostal chuť, otvoriť dvere je predsa hračka. Keby ich však niekto zbadal, musel by riešiť toho svedka. A na každý malý incident sa zvyčajne nabalí ďalší, až vytvorí dlhú, vyčerpávajúcu reťaz tváří, ktoré treba vymazať, oči, ktoré treba zavrieť, spomienok, ktoré treba odohnať. Učili ho to od začiatku: najlepšie je snažiť sa žiť čo najnormálnejšie. Vedel získať veci, ktoré sú pre väčšinu ľudí nedosiahnuteľné. No každá korisť, každé vedomé úsilie získať vytúženú vec, všetko malo svoju cenu. Bola by škoda tvrdo platiť za banálne záležitosti. Teraz musí nájsť niekoho, kto má v noci službu na hotelovej recepcii, nech je to ktokoľvek, a presvedčiť ho, aby im pripravil jedlo. Nezomieral od hladu, Gaspar bol na tom určite rovnako. Chlapec však nemal nič na olovrant, navyše zabudol vybrať z auta sódové fľaše, mal by sa správať ako dobrý otec.

Pred odchodom z izby sa však musí osprchovať, lebo páchnu od potu. A možno si aj podstrihnúť vlasy. Aj Gasparovi by sa zišiel kúpeľ, hoci to nebolo také nutné. S chlapcom v náručí vstal z postele a odniesol ho pod sprchu. Pustil teplú vodu, chvíľu počkal a jeho obavy sa potvrdili.

– Ja sa v studenej kúpať nebudem, – bránil sa Gaspar.

– Veď je teplo, nevymýšľaj. Nič sa neboj, potom ťa vydrhnem uterákom.

Juan vošiel pod sprchu a počul, ako mu Gaspar usadený na záchodovej doske rozpráva, čo čítal a čo videl cez hotelové

okno, no nevenoval mu pozornosť. Sprcha bola dosť nízka, a tak sa musel zohnúť, aby si mohol umyť hlavu, ešteže im hotel nachystal šampón a mydlo. Okolo pása si ovinul uterák a stal si pred zrkadlo: mokré vlasy mu padali na plecيا a pod očami mal tmavé kruhy.

- Prines mi nožnice, sú v malej taške.
- Môžem ťa ostrihať? Aspoň trošku.
- Ani nápad.

Juan sa chvíľku pozoroval v zrkadle, široké plecيا, tmavá jazva medzi prsami, popálenina na ramene. Vlasy mu vždy strihala Rosario. Občas ho aj oholila. Spomenul si na veľké náušnice, ktoré si nikdy nedávala dolu, občas ani na noc. Spomenul si, ako raz čupela nahá v kúpeľni a plakala, že v ťarchavosti pribrala. Ako si preložila ruky na prsiach, keď počúvala reči, ktoré pokladala za hlúpe. Videl, ako naňho kričí na ulici ani nejaká fúria; koľko mala sily, keď ho pri hádke buchnátovala zaťatými päťami. Čo všetko nevedel vykonať bez nej, na čo všetko zabudol, čo všetko dokázala iba ona? Hrebeňom si zarovnal vlasy a odstrihol z nich, kam dočiahol. Vpredu si nechal dlhší prameň a zapol sušič, aby zistil, či sa bude môcť ukázať pred svetom. Výsledok sa mu zdal prijateľný. Na tvári mal jemné strnisko, ale videl ho len preto, že bol bledý ako stena. Odstrihnuté vlasy, čo popadali na pripravenú papierovú vreckovku, spláchol do záchoda.

- Ide sa, uvidíme, či ešte dostaneme niečo pod zub.

V hotelovej chodbe bola tma ako v rohu a páchla zatuchlinou. Dostali rožnú izbu hneď vedľa schodiska. Juan pustil Gaspara prvého a chlapec sa rozbehol po chodbe namiesto toho, aby sa šiel rovno dolu schodmi. Juan si spočiatku myslel, že hľadá výťah. No vzápätí si uvedomil, že Gaspar vidí to isté, ale reaguje celkom inak: namiesto toho, aby sa jej vyhol – Juan bol na vidiny taký zvyknutý, že si ich nevšimal –, kráčaľ jej v ústrety ako zmagnetizovaný. To, čo sa chúlilo na konci chodby, bolo vystrašené a nie nebezpečné, bolo to však starobylé a ako všetko veľmi staré aj nenásytné, zlostné a závistlivé.

Jeho syn mal takýto vnem prvý raz, aspoň v jeho prítomnosti. Čakal, čo bude nasledovať, Rosario tvrdila, že k tomu príde dosť skoro, a zvyčajne mala pravdu, ale zistenie, že Gaspar naozaj zdedil takúto schopnosť, mu vyrazilo dych, až mu stiahlo hrdlo. Hoci veľmi nedúfal, že by jeho syn mohol byť normálny, na tejto chodbe sa všetky jeho nádeje rozplynuli a Juan pocítil, ako sa mu sklúčenosť ovíja okolo krku ako pevná reťaz. Zdedený trest. Usiloval sa tváriť pokojne.

– Gaspar, – oslovil ho tichým hlasom. – Ideme tadiaľto. Po schodisku.

Chlapec zastal uprostred chodby, obrátil sa a uprel naňho zastretý pohľad, akoby sa zobudil v cudzej izbe po niekoľkodňovom spánku. Pohľad trval iba sekundu, ale Juan mu porozumel. Musí mu vysvetliť, ako sa uzavrieť pred tým prelievajúcim sa svetom, pred jeho lepkavými prepادلiskami, jamami, ako sa im vyhnúť. A musí s tým začať čo najskôr, veď si pamätá na vlastné hrôzy z detstva a Gaspar nesmie zažívať to isté.

Môj syn sa narodí slepý, opakovala holohlavá vidina na konci chodby, zahalená do modrého pláštá. Gaspar ju nemohol počuť, hádam len vidieť. To o nej hovoril pred chvíľou v kúpeľni: na námestí pred hotelom sedí žena a s otvorenými ústami hľadí do okna. Juan mu nevenoval pozornosť, lebo o nej rozprával bez strachu, a to bolo fajn. Chlapec intuitívne vytušil pravdu: niet sa čoho báť, tá žena je len ozvena. Teraz počul viacnásobnú ozvenu. Tak to bolo zakaždým, keď sa odohrával nejaký masaker; efekt bol rovnaký ako výkriky v jaskyni, opakovali sa, až kým s nimi neskoncoval čas. Do konca chýbalo ešte veľa času a nepokojní mŕtvi sa premiestňovali rýchlo, chceli sa zviditeľniť. *The dead travel fast*, pomyslel si.

Po schodisku zbehli opatrne, aby nezobudili ostatných hostí. Na recepcii sedela žena, určite jedna z majiteliek hotela, a listovala v časopise. Keď ich zbadala vo dverách, zdvihla hlavu a postavila sa; jediným bleskovým pohybom si upravila blúzku a vlasy, tmavé, trochu uvoľnené.

– Dobrý večer, – povedala. – Ako vám môžem pomôcť?
 Juan podišiel k pultu a položil ruku na telefónny zoznam, čo ležal otvorený vedľa lampy.

– Dobrý večer. Nenašlo by sa tu náhodou niečo, kde by sa dalo najesť?

Žena pokrútila hlavou.

– Možno ešte v grile v rybárskom klube, ale radšej tam najprv zavolám a spýtam sa, je to kusisko cesty.

Kusisko cesty, pomyslel si Juan, v takomto malom meste nemôže byť nič ďaleko. Steny recepcie do polovice obložené drevom, umelá tmavohnedá dlážka, kľúče zavesené na paneli. Gaspar pristúpil k malému akváriu a sledoval prstom pohyb drobnej rybičky. Nikto to neberie, povedala žena, keď sa chvíľu usilovala dovolať. To nič, pôjdeme spať bez večere. Juan sa usmial a všimol si, ako si ho žena – bola mladá, nemala ešte štyridsať, ale v smutnom svetle tichého hotela vyzerala staršia – pozorne a neskrývane obzerá. Zaspal som, vysvetlil. Cesta z Buenos Aires je dlhá a predtým som si veľmi neoddychol.

Vonku vládlo hrobové ticho. Zbadal modré svetlá hliadkového auta, ale zvuk motora takmer nezachytil. Žeby strážili aj tento zapadákov?

– Prepáčte, že sa pýtam, – ozvala sa žena a vyšla spoza recepcioného pultu. Ovievala sa vejárom. Ventilátor bol pritom pustený. – Vy ste na dvestojednotke? Jeden zo zamestnancov mi dnes oznámil, že podľa neho sa pán na dvestojednotke necíti dobre. Robili sme si starosti, ale keď sme nič nepočuli a ani ste nevolali, nechceli sme vás vyrušovať.

– A ako viete, že som hosť z dvestojednotky?

Žena nesmelo a trochu koketne odvetila:

– Náš zamestnanec povedal, že je to pán ako hora, so svetlými vlasmi a malým chlapčekom.

– Cením si, že ste si robili starosti. Už mi je dobre, potreboval som len odpočinok. Asi pred polrokom som bol na operácii, občas si namýšľam, že som úplne fit, a preženiem to so silami.